

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 22. Aprila 2016. godine
Ref.br.:RK926/16

REŠENJE O NEPRIHVATLJIVOSTI

u

slučaju KI114/15

Podnosilac

Feride Aliu - Shala

**Ocena ustavnosti
presude Pml. br. 95/2015 Vrhovnog suda Kosova
od 12. maja 2015. godine**

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu:

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Robert Carolan, sudija
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija i
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërzhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Zahtev je podnela gđa Feride Aliu-Shala iz Mitrovice (u daljem tekstu: podnositeljka zahteva).

Osporena odluka

2. Podnositeljka zahteva osporava presudu Pml. br. 95/2015 Vrhovnog suda Kosova od 12. maja 2015. godine, koja joj je uručena 21. maja 2015. godine.

Predmetna stvar

3. Predmetna stvar je ocena ustavnosti osporene presude Pml. br. 95/2015 Vrhovnog suda Kosova od 12. maja 2015. godine.
4. Podnositeljka zahteva tvrdi povredu članova 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32. [Pravo na pravni lek], 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom 6 3 (d) Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: Konvencija).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članu 113.7 Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav) i članovima 47. i 48. Zakona br. 03/L-121 o Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Zakon).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 3. septembra 2015. godine, podnositeljka je podnela zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 14. oktobra 2015. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Ivana Čukalovića za sudiju izvestioca i Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Arta Rama-Hajrizi.
8. Dana 8. decembra 2015. godine, Sud je obavestio podnositeljku o registraciji zahteva i tražio da popuni formular zahteva. Istog datuma, kopija zahteva je poslata Vrhovnom sudu Kosova.
9. Dana 8. marta 2016. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu da proglasi zahtev neprihvatljivim.

Pregled činjenica

10. Dana 16. avgusta 2011. godine, podnositeljka zahteva, po zanimanju policajac, u prostorijama policijske stanice u južnom delu Mitrovice, u nameri da stekne protivpravnu materijalnu korist za sebe, ukrala je iznos od 12 (dvanaest) evra od oštećenih N.A. i H.N.
11. Dana 24. aprila 2012. godine, Osnovno tužilaštvo u Mitrovici je podiglo optužnicu protiv podnositeljke zahteva pod sumnjom da je izvršila krivično delo "krađa" u skladu sa članom 325. Krivičnog zakonika Kosova (u daljem tekstu: KZK).

12. Dana 25. jula 2013. godine, Osnovni sud u Mitrovici je rešenjem P. br. 40/12 utvrdio da: (i) dokazi na kojima se zasniva optužnica javnog tužioca nisu pribavljeni na zakonit način, (ii) potvrda o oduzimanju predmeta (novčanica) i izjave oštećenih i podnositeljke zahteva se oglašavaju neprihvatljivim, (iii) dokazi koji su oglašeni neprihvatljivim moraju biti izdvojeni iz spisa predmeta, i (iv) da će se o predlogu podnositeljke zahteva za odbacivanje optužnice odlučiti posebnim rešenjem. Prvostepeni sud je obrazložio da dokazi moraju biti oglašeni neprihvatljivim, zato što su javni tužilac i Kosovska policija postupali bez sudskog naloga i na taj način povredili Zakon o krivičnom postupku Kosova (u daljem tekstu: ZKPK) i Zakon o policiji.
13. Dana 1. avgusta 2013. godine, javni tužilac je izjavio žalbu protiv rešenja prvostepenog suda Apelacionom sudu Kosova. Javni tužilac se žalio da je rešenje prvostepenog suda doneto uz bitnu povredu zakona o krivičnom postupku, pored pogrešnog i nepotpunog utvrđivanja činjeničnog stanja.
14. Dana 4. oktobra 2013. godine, Apelacioni sud Kosova je rešenjem PN. br. 573/2013: (i) usvojio žalbu javnog tužioca u pogledu prihvatljivosti dokaza i vratio predmet na preispitivanje prvostepenom sudu, i (ii) potvrdio nalaze prvostepenog suda u pogledu oduzimanja predmeta.
15. Što se tiče prihvatljivosti dokaza, relevantni deo rešenja Apelacionog suda glasi:

“Žalbom tužilaštva rešenje se pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, navodeći da na osnovu iskaza koji se nalaze u spisima predmeta proizilazi da je saslušanje sprovedeno za krivično delo od 16.08.2011. godine, a ne na selektivan način kako je postupio sud u pogledu usredsređivanja na dokaze o oduzimanju novčanice, tako da na osnovu ovlašćenja koje ima policija u smislu člana 70. ZKPK-a istoj pripada čitav niz ovlašćenja, precizirajući aktivnost u članu 70. stav 3 tačka 1.13 ZKPK-a „da preduzme druge neophodne korake i radnje pod uslovima propisanim ovim zakonikom“, tako da se sledeći ovu zakonsku odredbu jasno dolazi do zaključka da nakon dobijanja informacije o sumnjivom krivičnom delu, policija preduzima sve radnje u okviru svojih ovlašćenja, postupajući uvek u okviru zakonskih ovlašćenja”.
16. Što se tiče oduzimanja predmeta (novčanica), relevantni deo rešenja Apelacionog suda Kosova glasi:

“Veće je ispitalo žalbu i ostale spise predmeta i došlo do zaključka da su sve preduzete radnje prihvatljive u ovoj fazi postupka, osim po pitanju potvrde o oduzimanju predmeta br. 2011-BC-1696 od 17.08.2011. godine, za koju je sud postupio tako što je istu oglasio neprihvatljivim dokazom zbog toga što postupak nije sproveden u skladu sa relevantnim zakonskim odredbama, čime je povređena odredba člana 105. st. 5 ZKPK-a, a koja je rešenjem oglašena neprihvatljivom”.
17. Dana 25. jula 2013. godine, Osnovni sud u Mitrovici je rešenjem P. br. 40/2012 utvrdio:

“OPTUŽNICA JE ODBIJENA, jer je 16. avgusta 2011. godine u prostorijama policijske stanice u južnom delu Mitrovice (podnositeljka zateva) kako bi stekla protivpravnu materijalnu korist za sebe, uzela iznos od 12 evra od oštećenih NA i HN, iskoristivši činjenicu da oštećeni nisu bili u svojim kancelarijama”.

PROGLAŠENA JE KRIVOM, jer je (podnositeljka zahteva), 17. avgusta 2011. godine u 10:00 časova u policijskoj stanici u južnom delu Mitrovice, iskoristivši priliku kada osoblje za čišćenje nije bilo u kancelariji, uzela iznos od 5 evra sa serijskim brojem X25186104209 iz lične torbe oštećenog HN”.

18. Osnovni sud u Mitrovici je utvrdio da je podnositeljka zahteva kriva, jer je izvršila krivično delo krađa prema članu 325. KZK i osudio na kaznu zatvora u trajanju od jedne (1) godine, čije je izvršenje odloženo za tri (3) godine pod uslovom da ne izvrši drugo krivično delo u navedenom periodu.
19. Dana 20. oktobra 2014. godine, podnositeljka zahteva je izjavila žalbu protiv gore navedenog rešenja prvostepenog suda Apelacionom sudu Kosova. Podnositeljka zahteva je, *inter alia*, tvrdila pred Apelacionim sudom bitne povrede procesnog i materijalnog krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđivanje činjeničnog stanja i visinu kazne podnositeljke.
20. Dana 10. decembra 2014. godine, Apelacioni sud Kosova je presudom PA1. br. 1407/2014 usvojio žalbu podnositeljke zahteva i preinačio presudu prvostepenog suda u pogledu kazne i osudio je na kaznu zatvora u trajanju od četiri (4) meseca, koja se neće izvršiti u roku od jedne (1) godine pod uslovom da ne izvrši drugo krivično delo u navedenom periodu.
21. Što se tiče prihvatljivosti dokaza, relevantni deo presude Apelacionog suda glasi:

“U vezi sa navodom branioca okrivljene da je prvostepeni sud pri utvrđivanju činjeničnog stanja presudu zasnovao samo na iskazu oštećene NA i delimično na iskazu okrivljene Feride Shala, po oceni ovog suda ne stoji navod da je presuda zasnovana samo na iskazu oštećene i svedoka i na iskazu okrivljene, zato što ovo nisu jedini dokazi u ovom krivično-pravnom predmetu, već je prvostepeni sud svoju odluku zasnovao i na drugim dokazima, a prevashodno na iskazima svedoka SR i AR, ali i na nizu drugih materijalnih dokaza koji se nalaze u spisima predmeta”.

22. Što se tiče izmene kazne, relevantni deo presude Apelacionog suda glasi:

“Po oceni ovog suda, prvostepeni sud je pravilno utvrdio olakšavajuće okolnosti, ali pristup, njihova ocena nije bila pravilna, zato što je okrivljenoj izrečena kazna iznad zakonom propisane granice za ovo krivično delo, stoga, s obzirom na ovo, kao i na činjenicu da je od vremena izvršenja krivičnog dela protekao dug vremenski period, ovaj sud je okrivljenoj izrekao kaznu kao u izreci ove presude, uveren da je izrečena kazna u skladu sa stepenom krivične odgovornosti okrivljene kao izvršioca

i stepenom ugrožavanja ili povrede zaštićenog dobra i da će se ovom kaznom postići svrha kazne propisana odredbama člana 41. KZRK-a”.

23. Dana 31. marta 2015. godine, podnositeljka je podnela zahtev za zaštitu zakonitosti Vrhovnom sudu Kosova. Podnositeljka zahteva tvrdi bitnu povredu procesnog i materijalnog krivičnog zakona od strane nižestepenih sudova. Podnositeljka zahteva se žali, *inter alia*, da: (i) postoji značajna protivrečnost između obrazloženja odluka donetih od strane nižestepenih sudova i sadržaja zapisnika u vezi sa izjavama datim u ovoj krivičnoj stvari (ii) osporene odluke su zasnovane na neprihvatljivim dokazima i da ne sadrže razloge o odlučujućim činjenicama ove krivične stvari, i (iii) nižestepeni sud nije pozvao svedoke predložene od strane podnositeljke zahteva.
24. Dana 12. maja 2015. godine, Vrhovni sud Kosova je presudom Pml. br. 95/2015 odbio zahtev podnositeljke za zaštitu zakonitosti podnet protiv odluka nižestepenih sudova.
25. Što se tiče prihvatljivosti dokaza, relevantni deo presude Vrhovnog suda glasi:

“Po oceni ovog Suda, stoji činjenica da je gore navedeni dokaz oglašen neprihvatljivim i da je kao takav izdvojen iz spisa predmeta, međutim, uvidom u spise predmeta, a posebno zapisnike sa sudskih pretresa prvostepenog suda, ovaj Sud je utvrdio da potvrda o oduzimanju novčanice od 5 evra sa serijskim brojem X25186104209 nije izvedena kao dokaz i da presuda uopšte nije zasnovana na ovom dokazu, već da je presuda zasnovana na nizu drugih dokaza izvedenih na sudskom pretresu.

Stoji činjenica da prvostepeni sud nikada nije odlučio o validnosti gore navedenih dokaza jer je Apelacioni sud Kosova rešenjem Ap.br. 573/13 od 04.10.2013. godine odlučio da se odluka prvostepenog suda u odnosu na iskaze svedoka HN, NA i osuđene Feride Shala, date u policiji dana 17.08.2011. godine, poništi i predmet vrati na ponovno odlučivanje, međutim, ovi iskazi nikada više nisu pročitani i nisu izvedeni kao dokazi na sudskim pretresima prvostepenog suda, ali su svedoci i osuđena saslušani na sudskom pretresu, tako da je činjenično stanje utvrđeno na osnovu ovih iskaza i drugih dokaza izvedenih na sudskom pretresu”.

26. Što se tiče ispitivanja svedoka, relevantni deo presude Vrhovnog suda glasi:

“Ovaj Sud smatra da je presuda prvostepenog suda zasnovana na dokazima izvedenim na sudskim pretresima i da su iskazi svedoka dati u skladu sa odredbama krivičnog postupka, a to što da su one preduzele radnje koje su kasnije poslužile kao dokazi protiv osuđene ne mogu se uzeti kao protivzakonite jer su to događaji koji su prethodili samom toku inkriminiranih radnji osuđene. To što sud nije pozvao druge svedoke koji su bili upoznati sa čitavim ovim događajem ne znači da prvostepeni sud nije imao dovoljno dokaza za utvrđivanje krivice za osuđenu”.

27. Što se tiče povrede na štetu podnositeljke, relevantni deo presude Vrhovnog suda glasi:

“Vredi istaći da je prvostepeni sud pri donošenju odluke o kazni učinio povredu na štetu osuđene prilikom izricanja kazne zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine uslovno 3 (tri) godine, iz razloga što je za krivično delo za koje je oglašena krivom – krađa iz člana 325. st. 2 KZK, kao maksimum kazne propisana kazna zatvora u trajanju od 6 (šest) meseci. Međutim, drugostepeni sud je usvajanjem žalbe branioca osuđenog i preinačenjem presude prvostepenog suda samo u pogledu odluke o kazni i izricanjem kazne zatvora u trajanju od 4 (četiri) meseca, koja se neće izvršiti ukoliko osuđena u roku od 1 (jedne) godine ne izvrši novo krivično delo, revidirao ovu povredu, pa stoga ovaj navod da je zakon povređen na štetu osuđene više ne stoji”.

28. Što se tiče toga da li je kazna bila malog značaja da bi se tražila oslobađajuća presuda u korist podnositeljke zahteva, relevantni deo presude Vrhovnog suda glasi:

“Navod da je krivični zakon povređen na štetu osuđene jer je ista oglašena krivom za krivično delo krađe iz člana 325. st. 2 KZK-a, pri čemu je iznos ukradenog novca bio 5 evra i da se radi o krivičnom delu malog značaja iz člana 7. KZK-a ne stoji, zapravo krivični zakon je povređen u korist osuđene prilikom prekvalifikacije krivičnog dela i oglašavanja krivom za krivično delo krađe iz člana 325. st. 2 KZK-a, zato što je ona iz tašne oštećene prisvojila iznos od 5 evra i što se ne radi se o krivičnom delu malog značaja jer pravna kvalifikacija ovog krivičnog dela zavisi od načina izvršenja a ne od količine protivzakonito prisvojenog novca. U trenutku prisvajanja novca iz tašne oštećene, osuđena nije mogla da zna kolika je količina novca koji se nalazio u tašni, stoga je u konkretnom slučaju količina novca irelevantna za izvršenje ovog krivičnog dela”.

Zakon

Relevantni deo Krivičnog zakonika Republike Kosova glasi:

Član 325 Krađa

“Svako lice koje uzme imovinu drugog lica u vrednosti od pedeset (50) Evra ili više sa namerom da stekne imovinsku korist za sebe ili drugo lice, kazniće se novčano i kaznom zatvora u trajanju do tri (3) godine.

Ukoliko je vrednost ukradene imovine ispod pedeset (50) Evra, izvršilac će se kazniti novčano ili kaznom zatvora u trajanju do šest (6) meseci”.

Relevantni deo Zakonika o krivičnom postupku Republike Kosovo glasi:

Član 70 Policijske istražne radnje

“Policija po prijemu informacije da postoji sumnja da je izvršeno krivično delo istražuje po službenoj dužnosti da li postoji razumna sumnja da je izvršeno krivično delo koje se goni po službenoj dužnosti.

Policija istražuje krivična dela i preduzima sve neophodne korake da pronade izvršioca, spreči izvršioca ili njegovog odnosno njenog saučesnika od skrivanja ili bežanja, otkrije i sačuva tragove i ostale dokaze krivičnog dela i predmete koji mogu da posluže kao dokaz i prikupi sve informacije koje mogu da budu od koristi u krivičnom postupku.

U cilju izvršavanja zadataka shodno ovom članu policija je ovlašćena da:

[...]

otkrije, prikupi i sačuva tragove i dokaze sa lica mesta događaja gde se sumnja da je izvršeno krivično delo i naredi forenzičko ispitivanje dokaza u forenzičkoj laboratoriji u skladu sa članom 71 ovog zakonika;

ispita svedoke ili moguća osumnjičena lica shodno članu 73 ovog zakonika;

preduzme druge neophodne korake i radnje pod uslovima propisanim ovim zakonikom”.

Navodi podnosioca

29. Podnositeljka zahteva tvrdi povredu člana 24. [Jednakost pred zakonom], 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], 32. [Pravo na pravno Sredstvo] i 54. [Sudska zaštita prava] Ustava u vezi sa članom Konvencije.
30. Podnositeljka zahteva tvrdi: *“Sud je presudu zasnovao na neprihvatljivim dokazima, kao što je potvrda o oduzimanju predmeta – novčanice od 5 evra, sa serijskim brojem X25186104209, koja je i odlukom prvostepenog suda od 25.07.2013. godine, oglašena neprihvatljivim dokazom”.*
31. Podnositeljka zahteva tvrdi: *“U odlukama redovnih sudova je pomenuto da su pročitani policijski zapisnici policajaca ZX i AZ, međutim, njih je trebalo pozvati da bi se izjasnili u skladu sa članom 329, stav 4 ZKPK”.*
32. Podnositeljka zahteva tvrdi: *“Apelacioni sud, prilikom odlučivanja o žalbi okrivljene, nije našao za shodno da zalazi u više detalja u vezi sa utvrđivanjem činjeničnog stanja”.*
33. Podnositeljka zahteva tvrdi da je odluka doneta od strane Vrhovnog suda Kosova nepravična i na taj način u suprotnosti sa članom 31. Ustava i članom 6 Konvencije.
34. Konačno, podnositeljka traži od Suda da (i) proglasi njen zahtev prihvatljivim, (ii) utvrdi povredu članova 21, 24, 31, 33 i 54. Ustava, člana 7. Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: UDLJP) i člana 6. Konvencije,

i (iii) utvrdi bilo koje pravo ili odgovornost za stranke u ovom zahtevu, koje ovaj poštovani Sud smatra kao pravno zasnovane i opravdane.

Prihvatljivost zahteva

35. Sud prvo ispituje da li je podnositeljka zahteva ispunila uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.

36. U tom smislu, Sud se poziva na član 113.7 Ustava, koji propisuje:

“Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom.”

37. Sud se poziva i na član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

38. Sud dalje uzima u obzir pravilo 36 (2) d) Poslovnika, koje propisuje:

(2) Sud proglašava zahtev kao očigledno neosnovan kada zaključí:

...

d) da podnosilac zahteva nije u dovoljnoj meri potkrepeo svoju tvrdnju”.

39. Što se tiče tvrdnji o prihvatljivosti dokaza, Sud smatra da, iako član 31. Ustava i član 6. Konvencije garantuju pravo na pravično suđenje, ne propisuju nijedno pravilo o prihvatljivosti takvih dokaza koji, prema važećem zakonu na Kosovu, pre svega predstavljaju pitanje zakonitosti. Naročito, nije dužnost Suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu navodno počinjenim od strane redovnih sudova, osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (vidi slučaj: *Schenk protiv Švajcarske* [VV], zahtev br. 10862/84, presuda od 12. jula 1988. godine, stavovi 45-46).

40. U tom smislu, Sud ponavlja da ima zadatak da utvrdi da li su postupci pred redovnim sudovima bili pravični u celini, uključujući način na koji su uzeti dokazi (vidi slučaj: *Edwards protiv Ujedinjenog Kraljevstva*, br. 13071/87, izveštaj evropske komisije za ljudska prava od 10. jula 1991. godine).

41. Što se tiče tvrdnje o povredi člana 6 § 3 d) Konvencije, Sud podseća da je kao opšte pravilo, na redovnim sudovima da ocene dokaze koji se nalaze pred njima, kao i važnost dokaza koje okrivljeni traže da se izvedu. Član 6 § 3 d) im ostavlja, opet po pravilu, da ocene da li je prikladno da se pozovu svedoci. To ne zahteva prisustvo i ispitivanje svakog svedoka u ime optuženog; njegov glavni cilj je, kako je navedeno rečima „*pod istim uslovima*“, „*potpuna jednakost oružja*“ u ovoj stvari. U skladu s tim, nije dovoljno da se podnositeljka zahteva žali da joj nije bilo dozvoljeno da ispituje određene svedoke; ona mora, pored toga, da potkrepi svoj zahtev, objašnjavajući zašto je važno da se dotični svedoci

- ispitaju i njihovi iskazi moraju biti neophodni za utvrđivanje istine i prava na odbranu (vidi, između ostalih izvora: *Perna protiv Italije* [VV], zahtev br. 48898/99, presuda od 6. maja 2003. godine, stav 29).
42. U tom aspektu, Sud primećuje da podnositeljka tvrdi: “U odlukama redovnih sudova je navedeno da su pročitani izveštaji policajaca Z.X. i A.Z. Međutim, oni su trebali da budu pozvani da sami to izjave”.
 43. Što se tiče gorenavedene tvrdnje, Sud se poziva na obrazloženje Apelacionog suda: “... iskaz okrivljene ne stoji, zato što ovo nisu jedini dokazi u ovom krivično-pravnom predmetu, već je prvostepeni sud svoju odluku zasnovao i na drugim dokazima, a prevashodno na iskazima svedoka S.R. i A.R., ali i na nizu drugih materijalnih dokaza koji se nalaze u spisima predmeta”.
 44. U svetlu tvrdnji podnositeljke i obrazloženja Apelacionog suda, Sud treba da ispita dve stvari: (i) da li je podnositeljki data adekvatna i odgovarajuća prilika da ospori iskaze svedoka Z.X. i A.S. i (ii) da li su izjave svedoka Z.X. i A.S. jedini ili odlučujući dokazi protiv podnositeljke. (vidi, na primer: slučaj *Luca protiv Italije*, [ESLJP] zahtev br. 33354/96, presuda od 27. februara 2001. godine, paragraf 40. i takođe vidi: *mutatis mutandis* slučaj *Scholer protiv Nemačke*, [ESLJP] zahtev br. 14212/10, presuda od 18. marta 2015. godine, paragrafi 48-49).
 45. Sud smatra da sadržaj zahteva otkriva da: (i) podnositeljki je data mogućnost da ospori iskaze svedoka Z.X. i A.S. u svim sudskim i žalbenim postupcima pred redovnim sudovima; i (ii) izjave svedoka Z.X. i A.S. su bile važne, ali nisu bile jedine ili odlučujuće za ishod slučaja podnositeljke, zato što su redovni sudovi, pored toga, zasnivali svoje zaključke i na izjavama drugih svedoka i nizom materijalnih dokaza sadržanim u spisima predmeta.
 46. Štaviše, Sud primećuje da u kontekstu ovog slučaja, odsustvo svedoka Z.X. i A.S. i prihvatanje njihovih iskaza kao dokaza neće automatski rezultirati povredom člana 6 § 1 i 3 d) Konvencije (vidi: *Scholer protiv Nemačke*).
 47. Sud primećuje da su greške u činjenicama i zakonu, navodno počinjene tokom redovnih postupka pred pretresnim sudovima, kasnije ispravljene u žalbenom postupku pred Apelacionim i Vrhovnim sudom, rešavajući u značajnoj meri pitanja prihvatljivosti dokaza, ispitivanja svedoka, prirode povrede počinjene od strane podnositeljke zahteva i visine kazne podnositeljke zahteva, koja su bila centralna za taj slučaj.
 48. Sud naglašava da nije zadatak Ustavnog suda da se bavi greškama u činjenicama ili zakonu navodno počinjenim od strane redovnih sudova prilikom ocenjivanja dokaza ili primene zakona (zakonitost), osim i u meri u kojoj su mogle povrediti prava i slobode zaštićene Ustavom (ustavnost).
 49. Zapravo, uloga redovnih sudova je da tumače i primenjuju relativna pravila procesnog i materijalnog prava (vidi: *mutatis mutandis* *Garcia Ruiz protiv Španije* [VV], br. 30544/96, stav 28, Evropski sud za ljudska prava [ESLJP] 1999-I).

50. Sud podseća da nije sud za utvrđivanje činjenica i na taj način, pravično i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja je u punoj nadležnosti redovnih sudova, dok je uloga Suda samo da obezbedi poštovanje prava koja su garantovana Ustavom i drugim pravnim instrumentima i ne može, dakle, delovati kao „sud četvrtog stepena“ (vidi slučaj: *Akdivar protiv Turske*, br. 21893/93, ESLJP, presuda od 16. septembra 1996. godine, stav 65, takođe: *mutatis mutandis* vidi slučaj: KI86/11 podnosilac zahteva: *Milaim Berisha*, rešenje o neprihvatljivosti od 5. aprila 2012. godine).
51. U ovim okolnostima, Sud smatra da podnositeljka zahteva nije potkrepila svoje tvrdnje o povredi osnovnih ljudskih prava garantovanih Ustavom, Konvencijom ili UDLJP, jer činjenice koje je iznela ne pokazuju ni na jedan način da su joj redovni sudovi uskratili prava garantovana Ustavom.
52. Shodno tome, zahtev je očigledno neosnovan i mora se proglasiti neprihvatljivim u skladu sa pravilom 36 (2) d) Poslovnika.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113. Ustava, članom 48. Zakona i pravilom 36 (2) d) Poslovnika, 8. marta 2016. godine, jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev neprihvatljivim;
- II. DA DOSTAVI ovu odluku stranama;
- III. DA OBJAVI ovu odluku u Službenom listu u skladu sa članom 20. 4 Zakona;
- IV. Ova odluka stupa na snagu odmah

Sudija izvestilac

Ivan Čukalović

Predsednica Ustavnog suda

Arta Rama-Hajrizi

